

Slags Formaal, altsaa omkring eller over 10 pCt. af hele Bevillingsbeløbet.

Dette store Beløb grupperer sig under tre store Hovedafdelinger under tre forskellige Ministerier: under Indenrigsministeriet, hvor Tilskud til Sygekasser og Sygeforsikring andrager omkring 8 Mill. Kr.; under Justitsministeriet, hvor alene Sindsygeanstalter eller Sindsygehospitaler, som de bør kaldes, koster omkring 9 Mill. Kr., Tuberkulosens Bekæmpelse omkring 2½ Mill. Kr., smitsomme Sygdommes Bekæmpelse 1½ Mill. Kr., i alt over 15 Mill. Kr. paa Justitsministeriets Budget; og endelig under Undervisningsministeriet, hvor Røgshospitalet findes opført med 5¾ Mill. Kr. og Døvstummeanstalter, Blindeinstitutter og Aandssvageanstalter med 2¾ Mill. Kr. — herom skal jeg straks gøre en Bemærkning, som til en vis Grad er blevet overflødiggjort gennem det Lovforslag, som den højtærede Undervisningsminister for faa Timer siden fremsatte.

Jeg gjorde allerede ved sidste Finanslovbehandling opmærksom paa, at naar man — hvad man jo gør — ønsker at naa til, at Overslagene paa Finansloven i nogen Maade svarer til de Udgifter, man i Virkeligheden venter at ville faa, er det saare uheldigt, at der, saaledes som det Aar efter Aar har været Tilfældet med Hensyn til Aandssvageanstalter, foreslaas et Beløb paa omkring 1 Mill. Kr., medens man ved, at der paa Tillægsbevillingsloven vil komme et omkring 3 Gange saa stort Beløb. Dette kommer deraf, at vi har en forældet Lov, der begrænser den private eller Kommunens Udgift for en aandssvag til 350 Kr. og Statens til 300 Kr.; og da disse Beløb selvfølgelig ikke strækker til, kommer Staten, om jeg saa maa sige, til at kautionere og maa følgelig betale Underskuddet. Dette er efterhaanden vokset saa højt op, at Statens Udgift i Øjeblikket utvivlsomt ligger mellem 3 og 4 Mill. Kr. om Aaret. Dette Forhold vil altsaa nu gennem den højtærede Undervisningsministers Lovforslag blive søgt rettet, men jeg skal selvfølgelig ikke i Øjeblikket i nogen Maade udtale mig om det Lovforslag, som sigter dertil, idet jeg maa forbeholde mig en senere Udtalelse, naar Lovforslaget har været Genstand for Behandling i vort Parti og i det

hele taget har været tilgængeligt for nærmere Overvejelser.

Hvad vore Sindsygehospitaler angaar, hvor Udgiften, som sagt, nu er omkring ved 9 Mill. Kr., er det mit Haab, at den højtærede Justitsminister ikke just vil foreslaa en Sparekommission nedsat — vi har jo allerede to, og jeg tror ikke, det er nødvendigt paa dette Omraade —, men at han vil have sin Opmærksomhed henvendt paa, at der her utvivlsomt er Mulighed for gennem en forbedret Administration at opnaa meget betydelige Beparelser. Der har Gang paa Gang fra denne Talerstol været udtalt Beklagelser over, at det skortede paa Plads paa vore Sindsygehospitaler, at Kommuner og private Gang efter Gang maatte vente i Maaneder, ja, Aar med at faa en sindssyg optaget. Og saa skete der dette, at da Medicinalkommissionen for halvandet Aar siden kom til at beskæftige sig med dette Spørgsmaal, opdagede den rent tilfældigt — saaledes skriver udtrykkelig Formanden i Betænkningen —, at der rundt omkring paa Sindsygehospitalerne stod fra 30—40—50 op til 70 Pladser ledige Aaret rundt samtidig med, at der i saa høj Grad var Pladsmangel for de pladssøgende. Selvfølgelig underkastede Medicinalkommissionen dette Forhold en Undersøgelse, og det viste sig da, at Aarsagen var en Skævhed i adskillige af disse Anstalters Anlæg, idet de Afdelinger, hvor Patienterne modtages og bevogtes, saa længe man ikke er klar over deres Tilstand, de saakaldte Vagtafdelinger, var byggede for smaa og var overfyldte, hvorimod der paa de Afdelinger, som Patienterne efterhaanden overføres til, stadig var Overflod af Plads.

Og her var det sørgelige det, at de Mænd — jeg skal ikke komme ind paa hvor mange og hvem —, som faktisk staaar med Ansvaret for disse Hospitalers Benyttelse paa den for Befolkningen mest tjenlige og for Staten mest økonomiske Maade, ikke havde reageret overfor dette, men ganske rolig sad og ventede, indtil Medicinalkommissionen — som sagt ganske tilfældigt — kom paa det rene med dette Forhold. Medicinalkommissionen tog derefter under Overvejelse, om man ikke burde henstille, endog i Forslags Form, til det højtærede Justitsministerium at søge gennemført en